

ЄВАНГЕЛІЙСЬКА ПРАВДА

№ 48, 2014 рік

УКРАЇНЬСЬКА ЄВАНГЕЛІЙСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

ТЕМА НОМЕРУ: ЦЕРКВА І МАЙДАН - ЩО СПІЛЬНОГО

Чи може церква втручатися у політичну ситуацію, яка склалася у нас в Україні? Чи можуть християни брати участь у протестах? Чи має право церква брати участь у майдані? Що робити церкві, коли навколо нас відбуваються беззаконня, свавілля, насилля та інші злочиння? Сидіти і мовчати, ніби так і має бути, треба страждати? Чи, можливо, виступити з засудженням злочинів, захистити тих, хто терпить страждання? Бути сіллю для світу чи цукром?

Це серйозні питання, які останніми днями стосувалися кожного. На сторінках цієї газети ми спробуємо знайти відповіді на всі ці питання, спробуємо на основі Слова Божого відкрити для себе волю Божу. Як християни та як жителі України, ми не маємо бути байдужі, ніби це нас не стосується. Тому, давайте шукати настанови Господні та виконувати їх.

Віг редакції

В цьому номері:

ст.2-3 проповідь:
кому належить влада -
Богу чи дияволу?

ст.4-5: "Доки, Господи?"
роздуми

ст.6-7: Чи готові ви
зруйнувати
ваших ідолів?

ст.8: про місце церкви і
християнського покликання

ст.9: Революція свідомості

Кому належить влада — Богу чи дияволу?

*І він (диявол) вивів Його (Ісуса) на гору високу, і за хвилину часу показав Йому всі царства на світі.
І диявол сказав Йому: Я дам Тобі всю оцю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її.
(Лук. 4:5,6)*

У світлі останніх подій в нашій країні жодна церква не може залишатися в стороні і не звертати уваги на те, що відбувається. Я також хочу поміркувати разом з вами над Словами Божими, які є актуальні для нас з вами. В соціальних мережах люди часто запитують священнослужителів про те, кому належить така влада, яка вбиває десятки, а то і сотні людей? Мені подобаються слова одного священика УПЦ МП з Одеси, який написав (мова оригіналу): «Господа христианствующие (не буду обращаться - "братья и сестры"), многие из которых Писания не открывали, которые пишут о божественности всякой власти и проклинающие людей, за то что они больше не хотят отрывать с трудом заработанные деньги от своих детей и отдавать шобле у которой вдруг появились депутатские и прочие ксивы на кокс, тачки и брюлики своим шалавам... Господа, если по вашему те, кто сжег живем раненых и стрелял в девочку с огромным красным крестом на одежде, - это "власть от бога", то мы с вами верим в разных Богов... Не делайте из Христа кровожадного маньяка...»

Логічно тут буде запитати, **невже вся влада, яка була в нас від Бога?** Ще більш актуальні питання: **чи немає тут диявольського втручання у всі ці справи? Можливо саме сатана активно діяв через наших керівників? Чийми слугами вони є: диявола чи**

Бога? Прийняті рішення, бува, не нашептані дияволом?

Часто, коли читають слова про спокуси Ісуса в пустелі - використовують написане в Євангелії від Матвія, але апостол Лука трішки по іншому описав і передав людям дещо інші слова спокусника диявола. Я не знаю, звідки Лука почув цю розмову і хто йому передав, що саме сказав сатана Ісусу, бо ні Матвія, ні Луки при цій розмові не було. Тим не менше, Лука, описуючи слова диявола, дає зрозуміти, що саме сатана є тим князем світу, під впливом якого знаходяться всі царства на світі. Сатана вивів Ісуса на високу гору та й каже Христу, що йому все передане і саме він настановляє та керує цими царствами. Чесно кажучи, **я вражений словами сатани, хоча й розумію, що це є правда.**

На жаль, за всю історію землі було небагато царів та правителів, які відкрито визнавали свою покору перед Господом та старалися жити згідно з Божими настановами. У Біблії ми можемо прочитати про декількох царів, які справді служили Господу і відкрито керувалися Словом Божим. Можна назвати **Давида**, який визнавав, що він належить Господу. Можна назвати **Соломона, Йосію** та інших. Після Ісуса у всесвітній історії були також царі, які визнавали над собою найвищий авторитет - Царя царів - Ісуса Христа, але, *на жаль, більшість правителів, про яких написано, в тому числі і в Біблії, були далекі від Господа і не визнавали Його.* Ми розуміємо, що коли людина не служить Богу, значить вона є слугою сатани. Не дивно, що сатана і донині керує царями та правителями, спонукаючи їх приймати рішення, далекі від Слова Божого. Ось чому сатана був правий, коли казав, що має всю владу та їхню славу і дає її кому хоче. Зверніть увагу, Ісус, почувши такі слова, не казав, що сатана помиляється, що він обманює чи перебільшує. Ісус не заперечив цим словам.

Знаєте, сатана наробив і продовжує робити багато зла через царів і навіть через простих людей. Дуже багато смертей, дуже багато крові. Він і до сьогодні продовжує працювати в серцях багатьох людей, які не хочуть служити Господу. І як не крути, у цьому винні самі люди, які ще від початку гріхопадіння стали легкою мішенню чи хорошим інструментом в руках диявола. Як легко вони піддалися лукавому, як просто довірилися йому та перейшли на його сторону! Влада темряви над людьми є величезна. Зрозуміймо, (це стосується не тільки нашої влади, але і простих людей) якщо людина не служить Господу, значить вона раб сатани.

Є в Біблії одна історія про Вавилонського царя на ім'я **Валтасар**. Ізраїльський народ за свій непослух та ідолопоклонство, був відданий Господом у руки

авилонського царя Навуходоносора, який загнав велику кількість євреїв у рабство та пограбував Єрусалим, в тому числі і храм, забравши звідти всі дорожні речі, навіть ті, які використовуватися для служіння Богу.

І от одного разу, син Навуходоносора - цар Валтасар, вирішив справити бенкет для тисяч вельмож. Коли вино опанувало розум царя, він наказав внести ті всі золоті речі, які були взяті з храму Божого. Бенкет продовжувався далі і вже оп'янілі гості славили своїх ідолів, тими речами, які були взяті з Господнього храму. Відкрите і жадливе богохульство Бог так просто не залишив. Читаємо далі, що всі присутні побачили руку, яка на стіні у залі написала лише 4 слова. Все було настільки серйозно і зненацька для царя, що його охопив сильний страх, Не знаючи значення написаного, у нього коліна почали битися одне об одне.

Коли прийшов пророк Даниїл, то розповів, з метою застереження, одну досить повчальну історію про царя Навуходоносора. Це була історія про гординю, через яку в царя було забрано розум. Навуходоносор, наймогутніший і найвідоміший цар, батько Валтасара, засвоїв найважливіший урок у своєму житті: „в людському царстві панує Всевишній Бог, і Він ставить над ним того, кого хоче“. Цар Валтасар знав історію свого батька, він прекрасно розумів, що сталося з ним через його гордість та непокору Господу. Але життя батька не навчило сина покори перед Всевишнім Богом. Можливо Валтасар думав, що йому нічого не буде, що Бога не існує, чи щось таке. Валтасар думав, що йому минеться богохульство і зневага Господніх речей.

Бог так просто цього не залишив. Господь показує тепер вже і Валтасару, що з Богом краще не жартувати. Ті 4 слова, які були написані на стіні царського залу означали для Валтасара, що Господь порухав царство та життя царя і знайшов його легким, безвартісним. Таким чином, через духовну і моральну деградацію, Бог кладе кінець царству Валтасара і всієї Вавилонської імперії. Тієї ж ночі Валтасар був убитий.

Це є дійсно повчальна історія, про людську гордість, самовпевненість. Валтасара не навчив гіркий досвід його батька. Він думав, що всім керує та все в його руках. Але цар глибоко помилявся. Над всіма царями стоїть Господь, який може втрутитися в історію та змінити її.

Є ще одні гарні слова, які Ісус сказав Пилату, прокуратору римської імперії. Пам'ятаєте, коли Ісуса арештували і повели на допит до Пилата, той з гордістю почав вихвалитися, що саме він має всю владу і може зробити з Ісусом що завгодно. Але Христос заперечив йому. Що Він сказав Пилату? *«Надо Мною ти жодної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було»* (Іван.19:11).

Що ж виходить? Сатана разом з Пилатом, Іродом, римськими імператорами та іншими царями думають, що вся влада належить їм, але, як бачимо зі слів

Ісуса, над ними є ще вищий авторитет. Цар царів - Господь Бог.

Нам важко зрозуміти і приймати, чому Бог допускає такий вплив сатани, хоч в Біблії написано, що прийде час, коли князь цього світу буде кинений у пекло. Тим не менше, за провини народу, за відступлення від Його законів, Бог допускає

покарання для народу, щоб врозумити. Я читав інтерв'ю патріарха УПЦ КП, який ще рік чи два тому казав, що якого люди заслужили керівника, такого вони і мають. Він правий. Просто мені дивно було читати ці слова від людини, яка має більше тисячі церков і, можливо, мільйон вірників, які мало що зробили, щоб повернути людей до покаяння, щоб наш народ покорою перед Господом заслужив кращого керівника.

І насамкінець, що нам робити далі? Як сприймати нашу владу? Чи буде нова влада кращою? Чи не буде знову впливу сатани на верхівку нашої влади? Знову ж таки, хочу ще раз відзначити (це стосується не тільки керівників нашої держави, але і кожного з нас) якщо людина не схилить свої коліна перед Господом і не визнає Його Царем свого життя, до тих пір людина буде служити дияволу і буде його інструментом. Тільки через визнання Бога, тільки через слідування Його заповідям, тільки через покору перед Богом ми можемо очікувати на Боже благословення. Нехай кожна людина, яка буде ставати при владі, перш за все визнає, що буде керуватися Словом Божим та служити Господу.

Давайте будемо молитися за Божий вплив на владу, молитися за Божий вплив на кожного з нас. Коли наше життя буде в руках Божих, коли ми визнаємо нашу належність Господу, тоді сатана не зможе сказати, що він має силу над нами. Влада тоді матиме тільки Ісус. Покоріться Йому, визнайте саме Його, як Керівника свого життя та нашої країни. Слідуйте за Ним.

Мурза В.В.
пастор УЄРЦ м.Свялява

«Доки, Господи?»

*Доки, Господи, будеш мене забувати назавжди,
доки будеш ховати від мене обличчя Своє?
Як довго я буду складати в душі своїй доли,
у серці своїм щодня смуток?
Як довго мій ворог підноситься дуде над мене?
Зглянься, озвися до мене, о Господи, Боже мій!
Просвітли мої очі, щоб на смерть не заснув я!
Щоб мій неприятель не сказав: Я його переміг!
Щоб мої вороги не раділи, як я захिताюсь!
Я надію на милість Твою покладаю, моє серце радіє
спасінням Твоїм! Я буду співати Господеві, бо Він
добродійство для мене вчинив... (Пс.12:2-6)*

Чому я вибрав саме цей Псалом, і чим він такий важливий для нас з вами? Дивлячись на ситуацію, яка склалася в Україні, думаю, що слова Давида, чи вірніше його заклик до Бога, дуже вдало підходять до нашого часу. Давид мав свої проблеми, і чесно кажучи, я не знаю, чому він написав цей псалом, в який період його життя. Знаю, що в його житті було чимало таких моментів, коли він взивав до Бога зі словами: **«Доки, Господи?»** Цей крик до Бога повторюється не в одному псалмі.

Дивлячись на те все, що відбувалося в нашій країні останніми днями, мені самому захотілося написати подібні слова, які написав Давид. Це не буде псалом, але нехай це буде крик душі до Бога: **«Доки, Господи?! Доки, Господи, будеш нас забувати? Доки будеш карати наш народ такою владою, яка не піклується про людей, але думає тільки про себе? Доки наша влада буде вважала людей за простаків (баранів), з якими не потрібно рахуватися, але бити їх, калічити та сажати у тюрми?! Доки наш народ буде сидіти у духовній темряві, яка так вигідна для нашої влади, щоб людьми легше було керувати? Доки, Господи, будеш допускати серед Твоїх церков такі протилежні думки у питаннях любові до ближнього, коли одна церква дає захист побитим людям, а інша церква каже, що нічого страшного не сталося? Доки Господи, деякі церкви будуть більше піклуватися про гроші, а не про людей? Доки наші люди будуть надіятися на політиків, замість того, щоб надіятися на Тебе? Доки люди в нашій державі будуть називати себе християнами, але поклоняються ідолам, а не Тобі? Доки будеш, Господи, відвертатися від нас та забувати за нас? Зглянься на нас та змieni ту ситуацію. Ми надіємось на милість Твою».**

Це взивання до Господа можна продовжувати ще довго. Звичайно, не Бог у тому всьому винен, але так само як і в Давида, **моє прагнення, щоб Господь втрутився і змінив ситуацію, змінив серця людей, і щоб ці зміни були на краще.** Давид молився до Бога, просив, жалівся. Хтось може подумати: як Давид посмів так говорити з Богом, яке він мав право з такими претензіями молитися Богу? І взагалі, чи можна в такому тоні говорити з Богом?

Проте у Слові Божому є багато прикладів подібних молитов і для нас вони є зразком. Краще коли люди будуть говорити з Богом в такий спосіб, чим не говорити зовсім. Якось у одну невеличку церкву, де збиралися 20-30 людей на богослужіння прийшов новий чоловік. Коли була проповідь, він уважно слухав, але його торкнулося одне питання і чоловік, перебивши слова пастора,

просто посеред проповіді задав важливе для себе питання про дію Божу. Люди в церкві були здивовані, як смів той чоловік перебивати пастора, задавати питання та перевіряти Бога. Вони думали, що пастор змусить того чоловіка мовчати, але він навпаки - дав відповідь на запитання і ще й похвалив його, що той не просто прийшов у церкву по традиції, але шукає відповіді на свої питання.

Господь хоче, щоб і ми не просто повторяли завчені молитви перед Ним, але усім серцем взивали до Нього, особливо, коли нам важко, коли наражаємось на труднощі. Особливо, коли відчуваємо несправедливість, душевну біль, коли хочеться кричати. В такі моменти людина стає ближчою до Господа, а душа людини розкривається перед Богом з непідробною щирістю. Саме тоді можна побачити наскільки близькі наші відносини з Богом, і саме такі молитви будуть вислухані Богом, а не вивчені напам'ять слова якогось святого.

Після тих слів «доколи», у 4-5 віршах ми читаємо дещо інші слова Давида: **«Зглянься, озвися до мене, о Господи, Боже мій! ...»** Цар Давид знав, що не достатньо просто виразити свої почуття Богу, але необхідно також звернутися за допомогою. Дійсно, Давиду було боляче, йому було важко, він думав, що Господь залишив його, думав, що вороги перемогли його. Проте цар розумів, що тільки у Господа можна знайти підтримку, тільки Він може вирішити його проблеми та полікувати рани.

Сьогодні, в ситуації, яка склалась у нашій країні можна також казати: **«Доки, Господи, Ти будеш дивитися на таку несправедливість? Чому Ти не втрутишся? До яких пір це протистояння буде тривати у нашому народі?»** Проте кожен з нас має пам'ятати, що саме до Господа потрібно звертатися з усіма проблемами та тільки Він має владу змінити серця нашої влади. Досить цікаво, як колись у 2004 році при «помаранчевій революції», так і сьогодні на Майдані Незалежності стоять молитовні міжконфесійні палатки, де люди збираються, щоб просити Божої підтримки та втручання у ту ситуацію, яка склалася. Так як і Давид, ми бачимо ті недобрі обставини, в які ми потрапили, але, знову ж таки, беручи приклад з Давида, ми молимося до Господа про його допомогу: **«Зглянься, озвися до нас, о Господи Боже».**

Беручи приклад з Давида, ми повинні не тільки виражати Богу свої почуття, але й звертатися до Нього у молитві з конкретними проханнями. Бог бачить наші переживання, Він чує наші молитви і Він казав, що ніколи не залишить Своїх дітей без допомоги.

Далі в нашому псалмі написані ще одні важливі речі. Але перед цим хочу розповісти одну історію. В одній місцевості дуже довго не було дощу. Спекотне літнє сонце висушило майже увесь урожай. Закінчитись все це могло дуже погано, бо люди залишилися б тоді ні з чим. Всі чекали на дощ, дехто нарікав на Бога, чому Він не дає цього дощу. Тоді пастор в одній церкві оголосив, що на наступну неділю запрошує всіх людей на спільну молитву, просити Бога про допомогу аби послав їм дощ. Прийшло багато людей, всі гаряче молились та просили Господа про допомогу. Чимало людей навіть постили перед цим. Сотні людей взивали до Бога, Але після богослужіння пастор каже людям: «Ви добре робили, що звертались до Бога про допомогу, проте ви самі не надієтесь, що Бог почує ваші молитви. Якби ви справді надіялись на Бог, то взяли б щось з собою у церкву». Як ви думаєте, що саме мали взяти люди, якби вони справді надіялись на Божу підтримку? Що молитва до Господа допоможе їм? Звичайно, люди мали б прийти з парасолькою.

Цей приклад добре показує нам суть 12 псалму, а також наші відносини з Богом. **Здавалось, все необхідне було зроблене:** Давид виказав Богу свій біль та те, що лежало у нього на серці, щиро просив Бога у молитві зглянутися над ним та подати йому свою допомогу, однак він знав, що, не дивлячись на ці важливі кроки, було необхідно ще щось. Що саме? **Цар має покласти всі свої надії на Бога та довіритись тільки Йому.** У 6 вірші нашого тексту написано: «Я надію на милість Твою покладаю...!»

Без надії на Господа у нас також нічого не вийде. Не достатньо висловлювати Богу свій біль чи проблеми, **не достатньо** молитися до Нього та просити щось Його. Важливо вірити та надіятись на Божу підтримку. Ми також сьогодні можемо казати Богу, що у нас щось не так, у нас проблеми, в нашого народу труднощі, ми можемо навіть молитися Богу, облаштувати не одну, а декілька

молитовних палаток на майдані, можемо навіть по церквах молитися, **але якщо люди будуть покладати надію тільки на себе, або на своїх лідерів, зовсім не надіючись на Господа – тоді мало що зміниться.**

Зверніть увагу на останні слова цього псалму: «**Бо Він добродійство для мене вчинив**». Здавалось би, Давид починає свій Псалом з докору Богові, навіть якихось претензій: «Доки, Господи». Всі ми бачимо його проблеми та труднощі. Він навіть думав, що Господь забув про нього. Найцікавіше в кінці цього псалму. Не зважаючи ні на що, цар пише, що Бог добродійство для нього вчинив. Ці слова співзвучні з рядками зі Святого Писання, автором яких був апостол Павло: «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим.8:28).

Дивно, що ж доброго було у ситуації з Давидом? Що ж доброго є у нас і в нашій ситуації сьогодні? Можливо, Бог, даючи певні труднощі та проблеми, хоче, щоб більше людей зверталось до Нього, більше людей шукали тільки у Нього підтримку та порятунк. Можливо, через таку владу Бог хоче показати людям, наскільки вони далеко відійшли від Господа та не слідували за Ним. Можливо, даючи певні випробовування, Бог хоче, щоб люди укріпились в довірі до Нього та більше поклались тільки на Господа. Надіюсь, всі ми разом з Давидом зможемо сказати: «**Бо Він добродійство для мене вчинив**».

Воля Божа є для добра та спасіння Своїх людей. Бог, який послав для нас спасіння в Ісусі Христі, який все зробив для нашого життя вічного, може потурбуватися і про наше земне життя. Через віру в Ісуса Христа ми стали громадянами Небесного Царства. Там наша батьківщина. Але поки ми тут, на цій землі, ми маємо пройти через ті всі випробовування та укріпитися у вірі на надії на Бога. Ми маємо звертатися до Бога про допомогу та сповідувати наше спасіння та добродійство в Ісусі Христі.

Мурза В.В.

ЧИ ГОТОВІ ВИ ЗРУЙНУВАТИ ВАШИХ ІДОЛІВ?

Суддів 6:25-32

У світлі останніх подій, які сталися в Україні, хочу звернути вашу увагу на одну річ. На жаль, наша країна хоч і називає себе християнською, проте за 20 років незалежності не може відійти від комуністичних поглядів та ідеологій. Люди ніби в церкву ходять, але в той же час понаставляли навколо себе величезну кількість ідолів, яким поклоняються, і яких не можуть забути чи зректися. Старші люди, особливо на сході України, ще пам'ятають СРСР, пам'ятають вождя, якому люди поклонялися як богу, пам'ятають скільки церков було знищено за часів правління комуністів. На жаль, ця ідеологія ще не викорінена з сердець людей, на жаль багато хто не хоче зрікатися того комуністичного минулого, хоч і називає себе християнином.

Останні події в Україні показують, що **люди хочуть мінятися, хочуть позбутися того ганебного минулого**, яке по своїй суті далеке від Бога. Я взагалі не прихильник пам'ятників, бо це дуже нагадує ідолопоклонство. Напевно, це також почали розуміти люди, коли усунули зі своїх п'єдесталів більше 90 пам'ятників Леніну. Я не знаю, скільки їх ще є на Україні, але **треба якось обирати – або ми поклоняємось одному живому Богу, або понаставляємо навколо себе ідолів минулого і будемо поклонятися їм.**

Чомусь всі ці події з поваленням наших ідолів мені нагадують одну Біблійну історію про **Гедеона**. Він жив приблизно 3150 років тому, але всі християни знають про нього, про його відважний захист ізраїльського народу. У його житті була одна подія, про яку ми будемо говорити з вами, і якби не його рішучість, якби не його вибір кому він буде служити – він так і залишився б ніким, людиною, про яку ми навіть ніколи б не прочитали жодного речення. У його житті був справді важкий вибір, який навіть міг зруйнувати його відношення з сім'єю, але не дивлячись навіть на загрозу смерті, Гедеон робить свій вибір і стає на сторону Господа. І Бог його дійсно не залишив. Зі слабого простого чоловіка робить його могутнім суддею, якого знають всі християни.

В часи Гедеона не було царя, не було сильних керівників, які могли б керувати всім народом, які могли б направляти народ до служіння Богу. І як сама Біблія пише, що **кожен робив, що хотів**. Найбільш погано було те, що **Божий народ**, якому Господь так багато зробив, і який мав служити Богу, **дуже часто впадали**

в ідолопоклонство, замість Єдиного Бога, поклонялися різним ідолам. За це їх Господь карав через інших народів, які воювали проти Ізраїлю. Тоді дехто починав Бога просити про порятунок і Бог давав для цього народу суддю, який перемагав ворогів і старався повернути людей знову до поклоніння Господу. Але коли цей суддя помирав,

продовжувалося знову – ідолопоклонство, жертвоприношення різним ідолам і тому подібне.

Про Гедеона мало відомо, але з цієї історії можна зрозуміти, що його сім'я також поклонялася ідолам, а батько був, якщо добре розуміти з цих слів, один зі жерців у ідолів ваала та астарти. Замість того, щоб служити істинному Богові, цей батько був обраний жерцем для поклоніння ідолам. І напевно, як батько, заставляв і всю свою сім'ю поклонятися цим статуеткам. Хоча всі вони знали про єдиного істинного Бога, який не так давно, майже 100 років тому привів їхніх прабатьків з єгипетської неволі в обіцяний край.

Що мав зробити Гедеон? Перед цим, для Гедеона з'явився ангел Господній, який передав слова Господа, що Бог вибрав Гедеона бути суддею для ізраїльтян. **Зверніть увагу, що Гедеон прекрасно знав, хто такий Господь, він прекрасно знав про ангела, який йому явився, він прекрасно знав про свій рід Манасії, одного з синів Йосипа. Багато він знав та увесь його народ про Господа, і про все те, що Бог їм дав, проте чомусь поклонялися вони не Богу, а якимось ідолам.** Господь та жертвоприношення ідолам – це дві зовсім різні речі, це протиріччя заповіді Господній, де сказано: **«Хай не буде тобі інших богів передо Мною! Та не роби собі ідола».** Саме тому, перше завдання, яке мав зробити для Господа – очистити свою власну сім'ю від ідолопоклонства. Він мав піти і розбити того кам'яного ідола, якого всі називали ваал, та дерев'яну статую баби, яку всі називали астартою. Ці так звані божки стояли на якомусь пагорбі неподалік міста, де жив Гедеон, і куди приходили поклонятися всі жителі цього міста. Можливо, все це було певним випробовуванням, яке Господь дав для Гедеона, щоб подивитися, наскільки він довіряє Богу, і наскільки потім Господь зможе довіритися Гедеону.

Як ви думаєте, чи було легко для Гедеона виконати це завдання від Господа? Перш за все зрозумійте, що він мав іти наперекір своєму батькові. Він знав, що його рідні не схвалять таку річ, не поглядять його по голові за такий вчинок. По-друге, він реально ризикував своїм життям, адже якщо дізнаються люди, що він має зробити, то вони ж можуть навіть вбити за таке. **Чи легко йому було прийняти рішення?** З одного боку Господь зі своїм наказом, з іншого боку традиції батьків, обряди, і врешті загроза смерті. Як би ви вчинили на його місці? Запам'ятайте це питання, адже це не просто історія, яку ми маємо послухати, як казку і забути. Це дуже актуальний приклад і запитання для кожного з нас, адже дуже часто і ми стоїмо перед таким вибором.

Що робить далі Гедеон? Він збирає 10 людей, які

могли б допомогти йому розбити того валового жертovníка, і під покровом ночі, щоб ніхто його не бачив, йде виконувати завдання Господнє. Йому було страшно, напевно він не переставав думати, що може втратити зв'язок з батьками, з ріднею, які потім можуть ненавидіти його за такий вчинок. У нього було багато причин відмовитися, сказати

Господу, що він не готовий, що є інші люди, яких Бог може також попросити зробити те саме. Гедеон міг знайти тисячі причин, щоб не коритися Господу, він і так багатьом ризикував. Але не дивлячись ні на що він іде, незважаючи на негативне ставлення родичів, **для нього найперше є виконання волі Божої, наказів Господніх, а не покора незрозумілим традиціям та обрядам батьків.**

Коли жертвник ваала був розбитий і дерево астарти порубане, Гедеон з того каміння побудував новий жертвник для Господа, і на дровах з астарти приніс жертвоприношення для Господа. Це був справді сміливий вчинок, Гедеон справді показав, що він не забув про існування Бога і що для нього Бог є важливіший за всяке ідолопоклонство, традиції та обряди.

Коли зранку жителі того міста повставали і виявили, що їхній жертвник розбитий, вони почали шукати винних. Довідавшись, що це зробив Гедеон, син Йоашів, розлючені люди прийшли до дому цього чоловіка та почали вимагати, щоб він вивів свого сина, і дав його убити, за те, що Гедеон розбив жертвника ваала. **Звичайно у таких ситуаціях страшно знаходитися, коли люди настільки засліплені гріхом, ідолопоклонством, що гідні вбити людину за те, що він руйнує їхнього божка. До речі, все те саме відбувається і в наш час, спробуйте сказати людям, що ікони – це ідоли, яким люди поклоняються. За це вони вас у порошок зітруть.**

Даючи такі випробовування для людей, Господь ніколи не залишає їх потім, Він все робить для того, щоб зберегти свою людину. І в цій ситуації, **Господь впливає на батька Гедеона, дає йому мудрість прийняти правильне рішення.** Напевно сам батько також не знав про вчинок сина, напевно в той момент він також був дуже злий, розлючений і сам хотів

покарати Гедеона. Але **коли його поставили перед вибором – якийсь ідол, статуетка, і життя власного сина, батько стає на сторону сина.** Захищаючи Гедеона, батько каже до людей, що хто ви такі, щоб заступатися за ваала, що він сам не може заступитися за себе. Якщо хтось образив ваала, той до ранку буде мертвий. Хоча в глибині свого серця батько прекрасно розумів, що кам'яна статуетка ваала, це не бог, це не жива істота, яка може чути бачити та карати. Це проста видумка людей, саме тому боятися для Гедеона немає чого.

Про подальше життя Гедеона ми знаємо, яким чином він послужив Господу як суддя, який очистив свій народ від ворогів та, певним чином, від ідолопоклонства. Але крім іншого, ця історія, яку ми прочитали сьогодні, містить чимало повчальних речей і для нас з вами.

Перш за все Господь цією історією показує, що **поки ми не зруйнуємо в нашому житті всіх тих ідолів, яким ми поклонялися, або ж наші батьки; поки ми не викоринимо тих всіх божків нашого народу – доти не зможемо називати себе християнами та поклонятися єдиному Богу.** **Не тільки Ленін, але і все інше, що стоїть на п'єдесталі у нашому серці, чому ми поклоняємось замість Бога – має бути зруйновано та знищено.** Хтось може казати, що це жорстко, варварство, нехай буде ... Цікаво, чому Бог не сказав Гедеону віднести того ідола в музей, нехай би там стояв? Але ж ні, Бог каже: зруйнуй, щоб каменя на камені не залишилось. **Чи можна свіже молоко наливати у стару брудну банку від старого скислого молока?** Звичайно, що перш за все треба вимити банку від бруду. Те саме Бог хоче, щоб було і в нашому серці.

Я дуже надіюсь, що наш народ також почав очищуватися від ідолів, від поганського способу життя. Ми 22 роки називаємо себе християнською країною, але **не Христос стояв на першому місці у нашому житті. Не Ісусу ми служили, не Його слухали і не Його прославляли.** Пора вже очиститися від ідолів у нашому власному житті. Пора вже дійсно визнати Господа нашим Спасителем та Богом і слідувати за Ним. **Пора вже стати на коліна перед всемогутнім Богом, а не поклонятися заміникам Бога.** Наше спасіння є тільки в Ісусі, а не в поклонінні образкам та виконанні обрядів.

Гедеон є для нас певним прикладом відданості Богу та сміливості. Майже всі були проти нього, хотіло його вбити, але він вніс вагомий вклад в навернення свого народу до Бога. Нам також може бути важко, страшно, але треба починати вносити зміни в наші відносини з Богом. Або ми далі будемо ідолопоклонниками, або ж ми очистимося і станемо служити Богу вірою та серцем. Що вибираєте ви?

Мурза В.В.

Щоденна ранкова молитва християн у Харкові.

Про місце Церкви і Християнського покликання

У той час як тривають дискусії про Церкви та Майдан, я пропоную говорити про Церкви на Майдані. «Церква на Майдані» представляється вдалою фразою у багатьох відношеннях.

У найпростішому розумінні: Церква має бути в центрі міста, поруч з центральною площею, тобто Майдан і Церква завжди знаходяться поруч як особливі місця, центр соціальної та центр духовного життя майже збігаються. Так було здавна, і цей зв'язок Майдану з Церквою не змогли цілком розірвати навіть у радянський час («На майдані коло церкви революція іде ...»).

У більш складному смисловому плані: Церква має бути в епіцентрі, в осередку суспільних процесів, тобто повинна слідувати за Майданом. Де Майдан, там і Церква. Де збираються люди, де шукають правди, де вимагають свободи, туди приходить і Церква - в особі своїх священнослужителів або мирян, в слові проповіді або співчутливій дияконії.

Варто зазначити, що Церква як соціальна структура дуже консервативна і навіть інертна, тому вона цілком може бачити в Майдані загрозу для власної стабільності. При цьому Церква, яка бажає залишитися вірною своєму Засновнику, не може не слідувати за Ним. А Він, як ми знаємо з євангельських історій, неодмінно опинявся у вирі подій, серед людей і їх потреб.

Отже, Майдан як географічний центр міста і соціальний центр його життя - природне місце для Церкви. Я не думаю, що цю тезу потрібно богословські обґрунтовувати, вона впливає з Євангелій та відповідає їх духу.

Інша справа - покликання Церкви на Майдані. Що вона повинна сказати, що повинна зробити? Як вона може розпорядитися своїми можливостями «бути в центрі», «бути на Майдані»? Ці питання належать до ряду соціально-богословських і соціально-філософських тем, активно обговорюються сьогодні.

Церква покликана розпізнавати те, що відбувається в суспільстві («на Майдані») як частину Божого Царства, яке проявляється все більше і більше. Завдання Церкви - розпізнавати, «що таке добре, і що таке погано», висвітлювати лінію фронту в самих різних ситуаціях. Виходить так, що в будь-якій ситуації Церква не може бути нейтральною, вона приречена, а точніше покликана бути учасником. Якщо Церква не захищає жертв, значить вона стає співучасником злочину. Якщо Церква не називає зло - злом, тоді вона підтримує злочинців.

Громадська участь Церкви як релігійної організації обмежена законодавством і її власним соціальним вченням, але вона може благословити всіх своїх синів і дочок представляти інтереси Царства Божого з урахуванням їхніх громадянських прав і обов'язків, їх дарів і професійних покликань. Церква має бути сім'єю та світлом для світу. Церква має бути там, де вже є християни. Це означає, що Церква на Майдані може бути присутня в неясному вигляді - в особі своїх вірних представників. Якщо не лукавити, то варто визнати: Церква має бути присутня і на Майдані, і на Антимайдані, і в опозиції, і у владі, оскільки скрізь є її члени, діючі в міру свого розуміння християнської відповідальності. Тоді завданням Церкви стає не стільки позиціонування себе як ще одного суб'єкта суспільних процесів, скільки настановлення своєї всюди присутньої пастви на християнську поведінку, заохочення вірних, застереження недостойних, відлучення тих, хто відступився, викриття «вовків в овечій шкурі». Покликанням Церкви стає турбота про всі громадські партії: когось застерігати, когось підбадьорювати, комусь допомагати, когось попереджати.

Церква може впливати через

свою паству на суспільство, нагадуючи про фундаментальні цінності людської гідності та свободи, про духовні і загальні блага, про милосердя і жертвовну любов, про солідарність і благодать. При цьому Церква не диктує людям правильний громадянський вибір, Церква захищає можливість і умови цього вибору. Церква не може агітувати за Євросоюз чи Митний союз, Церква може лише підкреслити важливість вільного і відповідального вибору. Але Церква не може не засуджувати застосування сили проти беззахисних, корупцію, виборче правосуддя, політичні репресії.

Отже, Церква знаходить себе на Майдані, вона повинна зберегти свою інакшість, здатність жити і говорити «не від світу». Церква не ставить себе в ряд з іншими організаціями і партіями, які виступають на стороні одних і проти інших, і тим самим обмежують себе. Її завданням стає розрізнення добра і зла, розпізнання волі Божої, повчання людей в страху Божому, виховання чеснот. Тільки так, відмовившись від свого спокійного місця осторонь від суспільства і його конфліктів, через жертву і ризик участі, Церква може бути закваскою, яке квасить все тісто; зерном, яке виростає у дерево і під яким сховаються всі.

«Церква на Майдані» - здивування для держави, яка звикла бачити в Церкві лише одну з корпорацій, а не сповідувала суспільних інтересів.

«Церква на Майдані» викликає подив у суспільства, яке змирилося, що церковники займаються тільки духовними питаннями і якби байдужі до буденного життя простих смертних.

«Церква на Майдані» - повернення Церкви до власного покликання, без чого частини суспільства і держава надані самі собі і можуть знищити один одного в безкінечних війнах та протистояннях. Це новий зв'язок Церкви і людей, який потрібно сприймати як подарунок і шанс.

«Церква на Майдані» може бути побитою і програвшою, але тільки там вона зможе залишитися вірною Христу і своєму покликанню, а ще - зробити Царство Боже частково видимим в змінених ситуаціях, особах, долях Майдану.

Михайло ЧЕРЕНКОВ,
д-р філос. наук,
богослов, проф.

Революція свідомості

Ось уже четвертий місяць поспіль наші очі, думки і серце прикуте до подій, що стали пам'ятними трагічно-героїчними в історії нашої Батьківщини. Важливим є той факт, що історія має здатність повторюватись. Нещодавно, готуючись до уроку в 9 класі з теми «Гайдамаки» Т. Шевченка, прочитала причини поразки повстання «Коліївщини», яке зображене у творі. Так ось: 1.Локальність повстанського руху. 2.Розрізненість дій повстанців. 3.Протиріччя щодо мети. 4. Стихійність. 5.Відсутність чітко виражених політичних та соціальних орієнтирів у поглядах ватажків повстання. 6. Ілюзії повстанців та їх лідерів. А тепер гляньмо на історію з висоти 2014 року. З того часу було кілька революцій. Схожість є, але ми змінилися. Однак невже бажання мільйонів українців на краще життя так і залишиться ілюзією?

Мої земляки, хоч і важко туди потрапити, але такі часто бувають за кордоном (не будемо згадувати діаспору чи сезонних робітників) і все ніяк не можуть збагнути, чому найбільша за площею країна Європи така далека від неї (Європи), сама ж бідняцька й одурена. Що заважає нам бути європейцями, чому купка чиновників будує феодальну країну в центрі Європи в 21 ст. у нас під носом? І головне, чому Україна терпить це приниження? На мою думку, треба поглянути в корінь проблеми. Мене вразило із останніх сюжетів вечірніх новин не те, в якому багатстві жила українська верхівка, а знайдені каплиці, навіть не побоююсь сказати, церкви у «скромних оселях» українських можновладних біженців. Ось така, як виявилось, ми набожна нація. Веду до того, що влада – це збільшувальне скло, через яке наші маленькі грішки зростають у розмірах до сотень і тисяч разів. Хабара дати, щоб успішно здати іспит або влаштуватись на роботу – не проблема; виявити милість до тих, хто просить на вулиці – не має часу; жити в так званому супер популярному нині цивільному шлюбі – особиста справа; брехати, лаятись – легко. Цей словесний ряд можна довго продовжувати. Мабуть, в такому разі не складно називатися християнською країною! То якої в результаті влади нам треба було чекати? Ми вважаємо, нам можна, а політикам – ні? Вчора в

одній із соцмереж побачила зображення з таким написом: «Перестань жалітись на свою країну, просто роби свою роботу добре, тому що ти і є країна», - тож вважаю, що ці слова кожен має взяти на озброєння. Де б ти не був, на якій роботі не робиш – живи і працюй так, як для Господа.

В такий неспокійний для України час все частіше заглядаєш у Святе Письмо і натрапляєш на певні аналогії між подіями тисячолітньої давності і тим, що є тепер. В книзі Ісаї в 3 розділі йдеться про те, за що Господь карав ізраїльський народ, цитую: «...їхній язик та їхній чин проти Господа, щоб упертими бути очам Його слави... Проти них свідчить вираз лиця їхнього, а гріх свій вони виявляють, немов той Содом, не перечать. Горе їхній душі, бо вчинили вони собі зло!» - А як саме Господь карав сказано в таких віршах: «...і за правителів дам юнаків, і дітваки запанують над ними! І буде чавити народ один одного, і кожен свого ближнього! Повстане хлопчак на старого, а легковажений на поважаного...»

Ізраїль в той час - це Україна сьогодні. Очевидно і нас Господь карає подібним чином. Проте гнояк, який ріс і ріс потрібно було одного разу вичавити. Дяка Богові, що ми нарешті це збагнули. Але якою ціною? Ніхто не сподівався побачити таке в мирний час. Тож цього разу

~ сторінка 9 ~

революція – не просто носіння стрічок певного забарвлення, не гучні вітання й овації на користь провідника, який приведе країну до покращення. Навіть це слово «покращення», чи як його промовляв «гарант» - «пакращення», асоціюється із ситуацією з точністю до навпаки, в якій опинився наш народ. Революція 2013-2014 років - це революція свідомості. Нині люди чекають вірності, чесності, відкритості, відповідальності. Тому Герої вийшли на вулиці і віддали свій час, гроші, здоров'я і врешті життя, щоб ця країна нарешті змінилася. Час посправжньому показати, що ми християни не двічі на тиждень в церкві, а власним життям. Мати, яка простила тих, хто відібрав життя її дитини на Майдані – ось найбільший вияв християнськості. Тож гідне життя нас з вами - це найменший вияв вдячності всім, хто стоїть на обороні справедливості. А ті, хто забруднив свої руки в кров, то хай Господь подасть їм за їхні діла: «За те, що ти грабував був багато народів, вся решта народів тебе пограбує за ту людську кров, і за насильство над краєм, над містом та над усіма, хто мешкає в ньому. (Авакума 2:8)»

Уляна Мурза (Степань)
Матеріал взято з газети
«ЄПЦУ Today»

“Якщо Церква не була на Майдані, то Майдан буде у Церкві”

Майдан починався не з релігійних дискусій, обговорювались політичні й економічні перспективи, цивілізаційний розвиток країни. І в тих дебатах релігійний чинник не проявляв себе значимо. Все змінилось після розгону протесту ранком 30 листопада, коли священики і ченці Михайлівського собору та монастиря виступили на захист людей, коли всі ці сакральні території стали зоною політичних подій і місцем порятунку. Тут Церква вже самим фактом захисту людей стала політичним актором, стала між побитими людьми і каральними органами влади, проявила тим самим свою соціальну позицію. Так що з цього часу релігійний чинник став відчутним на Майдані, люди зрозуміли, що Церква не просто обговорює майбутнє України на рівні декларацій, і не лишається осторонь, вона вже заангажована в політиці, виступає на боці народу. Як на мене, це повністю ортодоксальна позиція, бо Церква не може бути нейтральною, вона завжди на боці людей бідних, простих, всіх тих, що потерпають від сильних цього світу.

Після розгону мітингу люди в церквах пробудились, пробудилась їхня християнська совість. Вони почали обговорювати: що ми можемо зробити для людей в небезпеці, окрім проповіді про спасіння душі. Церква та віра знов стали актуальними саме після силового сценарію від влади. Кримінальний злочин влади став сильним активатором, оскільки до цього позиція була відстороненою і пасивною, ніби Церкви вже все сказали у декларації від 30 вересня і більше сказати нічого.

Власне тоді почала розкручуватись церковна тематика, а релігія стає чинником подій на майдані. Хоча вже до того проявили себе різні християнські ініціативи – як благочинні, так і духовні. Наприклад, була ініціатива з боку протестантів – Молитовний намет. Якщо виділити етапи еволюції Майдану і ставлення Церков до подій навколо нього, то можна сказати так: деякі протестанти активно підтримали Євромайдан ще до 30 листопада, а православні та греко-католики виступили на захист Майдану після 30 листопада. Тобто, більшість християн підтримала не Євромайдан (протест проти призупинення євроінтеграції), а народний Майдан (таким він став після 30 листопада), який втілював громадську непокору та засудження влади.

Прості люди, можна сказати, примусили Церкву реагувати, адже складно було їм відмовити, коли вони стукали у двері храму. Після цього народного «стукування у двері» Церква активізувалась як на рівні предстоятелів, так і на рівні окремих священиків. Ми бачили багато її представників від ієрархів до простих служителів, які не могли лишитись байдужими і відкрито заявляли про свою позицію. Ми побачили нову якість церковної активності – активацію всього церковного тіла зверху донизу.

Проте, хоча церкви й заявили про свою підтримку народу (оминемо одіозних персон, подібних до митрополита Павла (Лебеда)), але цього було замало, щоб докорінно змінити стан речей, якість Майдану. Тому це все завдання на майбутнє –

думати не тільки про християнську оцінку подій, а про християнську активність в центрі подій, коли Церква буде впливати через своїх вірних в політиці, культурі, бізнесі, інших сферах. Не просто у вигляді допомоги в критичному стані, ні, йдеться про більше – про повсякденну активну присутність в суспільстві. Поки бачимо недостатній рівень активності, бачимо окремих представників або груп, але ще не було такого резонансу, щоб всі відчували, що ось це вирішальний момент, що не час дискутувати, час проявити єдність заради спасіння народу, заради кращого майбутнього, спільної надії.

Ми не бачимо чіткої позиції з боку УПЦ (МП). Ми бачимо активність від УПЦ КП, і це має передісторію, як і греко-католиків – ці Церкви національні за своїм характером. Але ми не побачили позитивної проактивної позиції з боку Церков, які працюють на стику українського і російського етносів, лінгвістичних та культурних просторів. Ми розуміємо, що це складно, є різні табори, різні регіони, тому Церкви намагаються зберегти компромісні позиції. При цьому вони втрачають авторитет і в учасників Майдану, і в учасників Антимайдану.

Вже є цікаві тексти про церкву після Майдану, або навіть про «Майдан-церкви». Пишуть, що на Церкву очікує свій Майдан, якщо вона лишиться інерційною структурою. Це аргументується тим, що люди будуть вимагати змін фактом непокори, можливо пасивної, мовчазної, але негативної оцінки. Тому Церква після протесту зустрине свій Майдан або всередині, або з боку суспільства, яке буде оцінювати їхні позиції під час Майдану, і комусь скаже «так», а комусь - «ні». Якась з Церков стане своєю для народу, а якась може стати «не нашою».

Майдан вимагає не тільки певних реформ, але й рішучості до реформ. Церкви все ж таки десь розгубились і не зробили рішучих кроків для допомоги тим, хто потерпав від побиття Беркутом. Церква не перейшла від декларацій до більш активної присутності серед людей. Аналітики кажуть, що якби християн було б більше, ми б побачили нову якість протесту, який би долав межі національної ексклюзивності, ми б не чули гасло «Смерть ворогам», ми б побачили не тільки політичні гасла, а й духовне оновлення, відродження, не поодинокі чи епізодичні молитви, але молитовний дух в народі. Церковники могли б звернутись до Бога не в символічний спосіб, а в буквальний, назвати все своїми іменами. Врешті, могли б відлучити від церкви злодіїв, які є при владі. На це влада очікувала менш за все, тому, якби була більша активність, це був би Майдан християнський за духом. На жаль, зараз цього немає, є окремі ініціативи, але Церква не дала надію, не спрямувала цю енергетику протесту в русло духовного оновлення, хоча можливість була унікальною, люди були відкриті до таких змін. Але зараз часу і можливостей лишається все менше, пасіонарність Майдану втрачається. Церкву ще чують, але якщо вона буде мовчати чи говорити незрозумілі речі, її забудуть. Якщо Церква не була на Майдані, то Майдан буде у Церкві.

Михайло Черенков, Ris.org.ua

Примиріться з Богом

Сьогодні в нашій країні відбуваються дивні речі. Всі ми знаємо, якщо дивимось телевізор, що відбувається у Криму. Новини на всіх каналах саме про це і говорять. Наші сусіди вирішили собі насильно забрати частину України. Проблема тут не тільки у сусідах, але і в жителях самого Криму, які також прагнуть жити з Росією, «братнім» народом, прагнуть повернення до СРСР, комунізму і тому подібне.

Дивно спостерігати по телевізору як всі українці від заходу до сходу звертаються до жителів Криму і просять та благають не робити дурниць. Дехто з депутатів навіть зі слізьми на очах звертають до кримчан і просять не робити таких помилок. Всі ми прекрасно розуміємо, до яких катастрофічних наслідків може привести це відділення від України і дружба з Росією. З курортної зони Крим просто перетвориться на базу військових, агресивну зону, куди ніхто не захоче їхати відпочивати; і в тому краї дуже легко може повторитися історія з Абхазією, яка з курортної зони перетворилася на руїни, куди жоден турист не хоче їхати. Більшість людей в Україні це розуміє і намагається докричатися до жителів Криму не робити помилку, бо може вже бути пізно і буде трагедія.

Вся ця історія є дуже схожа на відношення християн до невірних людей. Дуже гарну паралель можна провести зі Словом Божим і ця ситуація з Кримом є гарним прикладом. У Біблії ми читаємо подібні заклики апостола Павла не тільки до коринтян, але і до всіх невірних людей сьогодні. Він пише: «Оце ми як послі замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: **примиріться з Богом!**» (2Кор.5:20).

Майже на кожній сторінці Біблії, Слова Господнього, сам Бог через пророків, священників, проповідників закликає людей до спасіння. На протязі тисяч років цей заклик Господній не перестає звучати, сам Господь хоче, щоб ніхто не загинув, але мав життя вічне, знайшов дорогу до спасіння. В одному вірші Господь застерігає: **„покайтесь і увіруйте!“** - в іншому Бог наказує: **„Не зважаючи ж Бог на часи невідомости, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися“** (Дії.17:30). Ще в іншому Він запрошує: **„Прийдіть до Мене...!“** В нашому тексті, який ми щойно прочитали Бог звертається з ласкою і, як написано - благає: **„Примиріться з Богом!“**

Ви ніколи не задумувались над питанням, чому Бог так бажає нашого спасіння, і кому з нас більше потрібно це спасіння, примирення?

Якщо повернутися до Криму – чи може Україна бути без Криму? Звичайно, дуже легко і без жодних проблем, ще й менше проблем буде мати. Це для Криму вкрай важливо мати зв'язок з Україною, бо всі ресурси: світло, газ, вода, навіть відпочиваючі – все йде з України.

Так само з нашими відносинами з Богом – чи може Бог обійтися без людей? Легко, без жодних проблем, ще й проблем буде менше мати. Але саме для людей потрібно таке примирення з Богом та спасіння, це ми загинемо в пеклі, якщо не відкликнемось до Бога на Його заклик. Це для нас буде повна катастрофа, якщо ми знехтуємо Божим спасінням.

Чи примирилися ви особисто з Богом? Чи було у вашому житті визнання гріхів, які і стали причиною вашої ворожнечі? Чи прийняли ви у своє серце Примирителя, Ісуса Христа, який віддав Своє життя, аби ми могли жити?

Дорогі брати і сестри!
Запрошуємо вас відвідати сайт
"Реформатський погляд":
<http://reformed.org.ua>.

Цей сайт присвячений реформатському руху в слов'янському світі в цілому і Україні зокрема. Ви знайдете тут багато різних статей, пов'язаних із минулим та сьогоденням реформатського богослов'я, духовності та церковного життя. Сподіваємось, ці матеріали сприятимуть розвитку біблійного та реформатського богослов'я у слов'янських країнах. Для досягнення цієї мети ми пропонуємо власні переклади статей реформатських богословів з Нідерландів, США та інших країн. Крім цього, ми публікуємо "класичні" праці різних християнських теологів минулого і сучасності. Ми не завжди погоджуємось із усім, що вони пишуть, проте ми вважаємо, що реформатське богослов'я глибоко вкорінене у вченні отців церкви, і прагнемо перейняти найкраще із інших християнських традицій – в межах, у яких вони відповідають Слову Божому як джерелу мудрості.

Запрошуємо також взяти участь у форумі, на якому обговорюються питання, пов'язані із реформатським рухом в його найширшому розумінні.

ХРИСТИЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Християнські подарунки, які проповідують
Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри
м.Свалява, вул.Борканюка (біля муз.школи)
тел.050 6665549
працюємо: пон.-п'ятн.: 10.00-16.00

Технічний редактор: Мурза Вячеслав
Члени редколегії: Мурза В.В.,
Пилипенко В.В., Молнар Шандор
НАША АДРЕСА:
вул.Визволення 164/1, м.Свалява
Закарпатська область, Україна, 89300
Телефон: (03133) 73061 e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.
Періодичність – раз у два місяці
Газета розповсюджується за пожертви

Не говори людям про Господа,
якщо вони не хочуть тебе слухати.
Живи так, щоб самі запитали

